

Hồi 4

Vương Đại Tiểu Thơ

ô chính là Bá Vương Thương sao?

Cây thương này dài tới một trượng ba thước, ít nhất cũng cao hơn cô quá gấp bội.

Cây thương này nặng hơn bảy mươi ba cân, nặng hơn cô cũng rất nhiều.

Cô quả thật là Bá Vương Thương sao?

Kim Thương Dư không tin, Đinh Hỷ không tin, Đặng Định Hầu cũng không tin, bất kỳ ai cũng không tin.

Nhưng bọn họ không thể không tin.

Kim Thương Dư hỏi dò một câu:

- Cô nương quý tính?

- Vương.

- Phương danh?

- Vương đại tiểu thơ.

Kim Thương Dư cười một tiếng, nói:

- Dĩ nhiên đó không phải là tên cô?

Cô thiếu nữ uống rượu nghinh mặt lên nói:

- Người không cần phải biết tên ta, người chỉ cần nhớ Bá Vương Thương Vương đại tiểu thơ bảy chữ đó là được rồi.

Kim Thương Dư nói:

- Bảy chữ đó xem ra cũng không dễ nhớ lắm.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Hiện giờ cho dù người còn chưa nhớ, sau này nhất định sẽ nhớ thôi.

Kim Thương Dư nói:

- Sao?

Vương đại tiểu thơ lạnh lùng nói:

- Trên người của người có thêm một lỗ thủng, nhất định sẽ quên không nổi.

Kim Thương Dư cười lớn nói:

- Cô hẹn tôi lại đây tỷ thương, chính là muốn tôi nhớ bảy chữ ấy sao?

Vương đại tiểu thơ nói:

- Không những muốn người nhớ, còn muốn người trong giang hồ đều phải biết, Bá Vương Thương không hề bị tuyệt hậu.

Kim Thương Dư hỏi:

- Vương lão gia tử sao rồi?

Vương đại tiểu thơ cắn chặt môi, gương mặt càng trắng bệch, một hồi thật lâu, mới lớn tiếng nói:

- Cha ta đã chết rồi, lão nhân gia tuy không có con trai, nhưng còn có con gái.

Cô nói giọng gằn như muốn gào lên.

Không chừng câu nói này không phải để cho người trong nhà này nghe, cô gào lớn lên, là chỉ sợ cha mình ở mãi đâu xa xôi không thể nghe được.

... Con gái không phải là dở hơn con trai.

Cô muốn chứng minh chuyện đó cho cha cô biết.

Nhất Thương Kinh Thiên đã chết thật rồi sao?

Một người cứng rắn còn hơn cả đá tảng, tại sao bỗng nhiên chết đi được?

Đặng Định Hầu thở than trong lòng, y nhìn không nổi hỏi:

- Lệnh tôn trước giờ thân thể vẫn khỏe mạnh, tại sao bỗng nhiên lại qua đời vậy?

Vương đại tiểu thư trừng mắt nói:

- Không can hệ gì đến ngươi.

Đặng Định Hầu gượng cười nói:

- Tại hạ là Đặng Định Hầu, cũng có thể nói là bạn bè của lệnh tôn.

Vương đại tiểu thư nói:

- Ta biết ngươi quen biết với người, nhưng ngươi không phải là bạn bè gì cả, lúc cha ta chết, người không có ai là bạn bè cả.

Ánh mắt mỹ lệ của cô bỗng có nước mắt ứa ra, trong lòng cô hình như có bao nhiêu điều ủy khúc bi thương chùng chất.

Tại sao vậy?

Có phải vì cha của cô chết không được nhắm mắt không?

Đình Hỷ bỗng nhiên nói:

- Vương lão gia tử qua đời rồi, chắc cô nương nóng ruột muốn dương danh lập oai thành ra mới đi tìm Du Tam gia phải không?

Vương đại tiểu thư cắn môi, ráng chặn nước mắt lại, nói:

- Ta muốn tìm không phải chỉ có mình y.

Đình Hỷ hỏi:

- Sao?

Vương đại tiểu thư nói:

- Từ đây về sau, kẻ nào sử dụng, ta đều tìm lại tử thi.

Đình Hỷ cười cười nói:

- Nếu cô nương bị thua ở đây thì sao nhỉ?

Vương đại tiểu thư không nghĩ ngợi gì, lập tức lớn tiếng nói:

- Thì ta sẽ chết ở đây.

Đình Hỷ hững hờ nói:

- Vì chút hư danh đó, đại tiểu thư không tiếc lấy sinh mạng mình ra liều lĩnh, không phải là quá đáng sao?

Vương đại tiểu thư trừng mắt lên, tức giận nói:

- Ta thích là làm, ngươi xía vào được sao?

Cô bỗng nhiên quay phắt người lại, chụp lấy cây Bá Vương thương.

Ngón tay cô mềm mại, như không có tý xương cốt gì.

Có điều cây Bá Vương thương nặng bảy mươi ba cân bị cô đưa tay ra cầm lấy như bõn.

Tay cô đưa ra chụp lấy cán thương không những nhanh nhẹn gọn ghẽ mà còn rất đẹp mắt.

Kim Thương Du buột miệng khen:

- Giải!

Vương đại tiểu thư nói:

- Đi thôi!

Eo lưng cô nhẹ nhàng lắc một cái, người cô đã lướt ra ngoài như một mũi tên.
Kim Thương Dư nhìn ra ngoài chỗ cô vừa ra, bỗng nhiên thở phào một hơi dài.

Đình Hỷ hỏi:

- Ông không chắc thắng cô ta?

Kim Thương Dư lại thở ra thêm một tiếng nữa, nói:

- Ta chỉ bắt quá hồi hận tỵ đình.

Đình Hỷ hỏi:

- Hồi hận chuyện gì?

Kim Thương Dư hững hờ nói:

- Ta không nên lo chuyện hậu sự sớm quá như vậy.

Trong sân, ánh mặt trời sáng lạng.

Bọn họ bước ra ngoài, người khác cũng đều ra hết cả, trong nhà chỉ còn lại bốn người.

Tiểu Mã còn đang ngồi đó nhìn như si như dại.

Cô thiếu nữ uống trà đang cúi đầu đồ mặt, hình như đã quên mất thế gian này còn có người khác tồn tại.

Đặng Định Hầu kéo tay Đình Hỷ lại sau cửa, nói:

- Vương lão đầu tính tình tuy quái dị, con người lão không phải xấu.

Đình Hỷ nói:

- Tôi biết.

Đặng Định Hầu nói:

- Bất kể ra sao, lão cũng là bạn của ta, bạn thân.

Đình Hỷ nói:

- Tôi biết.

Đặng Định Hầu nói:

- Vì vậy ...

Đình Hỷ nói:

- Vì vậy ông không muốn nhìn con gái lão chết tại nơi đây.

Đặng Định Hầu gật gật đầu thở dài:

- Chỉ tiếc là cái vị Vương đại tiểu thư này không phải là đối thủ của Kim Thương Dư.

Đình Hỷ nói:

- Sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Ta biết công phu của Kim Thương Dư, quả thật kinh nghiệm rất phong phú, hỏa hầu cũng tới nơi.

Đình Hỷ nói:

- Vương đại tiểu thư hình như cũng không tệ.

Đặng Định Hầu nói:

- Tiếc là cô ta quá non tay.

Đình Hỷ nói:

- Không lẽ ông cho là cô ta sẽ chết nếu bị thua?

Đặng Định Hầu nói:

- Ta rất hiểu tính khí của lão Vương, cái vị Vương đại tiểu thư này hình như tính tình cũng giống ông già không sai tí nào.

Đình Hỷ cười nói:

- Tôi hiểu rồi.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Hiểu gì?

Đình Hỷ nói:

- Ông tính giúp giùm cô ta một tay, Kim Thương Dư có giỏi cách mấy cũng địch không lại với Thần Quyền Tiểu Gia Cát.

Đặng Định Hầu cười khổ nói:

- Đây là chuyện tử đấu chính đại quang minh, người ngoài cuộc làm sao nhúng tay vào được? Huống gì, xem tính khí của cái vị Vương đại tiểu thư này, nhất định có chết cũng không thềm người khác giúp mình.

Đình Hỷ nói:

- Vậy thì ông tính giúp cô ta ngấm ngấm, len lén cho Kim Thương Dư nếm tý khổ sở?

Đặng Định Hầu thở ra:

- Tôi cũng không làm được vậy, bởi vì ...

Đình Hỷ nói:

- Bởi vì một người có thân địa vị như ông, làm chuyện gì cũng phải cẩn thận để ý từng chút một, không thể để có tai tiếng dị nghị.

Đặng Định Hầu nói:

- Quả thật ý ta là vậy, bởi vì ...

Đình Hỷ lại ngắt lời y nói:

- Bởi vì, tôi chỉ là một tên cường đạo vô danh, có làm chuyện ti bỉ vô sỉ hạ lưu gì cũng không sao.

Đặng Định Hầu nói:

- Bất kể ngươi nói gì, chỉ cần ngươi chịu giúp ta lần này, ta nhất định sẽ giúp ngươi chuyện khác.

Đình Hỷ nhìn y, gương mặt còn mang nụ cười đặc biệt làm người ta mê thích, y chậm chậm nói:

- Tôi chỉ hy vọng ông hiểu rõ cho tôi hai chuyện.

Đặng Định Hầu nói:

- Ngươi nói đi.

Đình Hỷ mỉm cười nói:

- Thứ nhất, nếu như tôi muốn làm chuyện gì, tôi không bao giờ cần người khác báo đáp; thứ hai, tuy tôi là một tên cường đạo, cũng có rất nhiều chuyện tôi không thềm làm, dù có chém đầu tôi đi, tôi cũng nhất định không làm.

Y mỉm cười quay lưng, sải bước ra ngoài, bước vào ánh mặt trời sáng lạng.

Đặng Định Hầu đứng ngẩn mặt ra đó một hồi thật lâu, hình như còn đang nghiền ngẫm câu nói vừa rồi của Đình Hỷ.

Y bỗng nhiên phát hiện ra, những tay đại anh hùng đại tiêu khách bần bè của mình, thật tình có nhiều chỗ không bằng tên tiểu cường đạo này.

x X x

Bây giờ trong nhà chỉ còn có hai người.

Cô bé uống trà ngẩng đầu lên, nhìn quanh quất bốn bề rồi bỗng nhiên đứng dậy, đi nhanh lại trước mặt Tiểu Mã, gọi lên hai tiếng:

- Tiểu Mã.

Cô kêu nghe thật tự nhiên, làm như ngàn năm vạn năm đã quen biết với Tiểu Mã từ đó rồi, làm như đã gọi hai tiếng Tiểu Mã đã ngàn lần vạn lần rồi.

Tiểu Mã cũng không thấy kinh ngạc gì cả.

Một cô thiếu nữ không quen biết bỗng nhiên bước lại, kêu tên y, y lại có cảm giác như là một chuyện rất tự nhiên.

Trong một khoảnh khắc đó, bọn họ không ai thấy người kia là xa lạ.

Cô bé uống trà nói:

- Em nghe người ta gọi anh là Tiểu Mã, vì vậy em cũng gọi Tiểu Mã.

Tiểu Mã nhìn cô chăm chú nói:

- Anh tên là Mã Chân, còn em?

Cô bé uống trà nói:

- Em tên là Đổ Nhược Lâm, trước đây anh của em gọi em là Tiểu Lâm, anh cũng gọi em là Tiểu Lâm đi.

Cái gan của cô trước giờ vẫn bé tí, trước giờ vẫn mắc cỡ, trước giờ không bao giờ dám ngẩng đầu lên nhìn đàn ông trước mặt mình.

Có điều bây giờ, cô cũng đang nhìn Tiểu Mã chăm chú.

Tình cảm vốn là một chuyện kỳ diệu, trên đời này vốn có bao nhiêu chuyện tình cảm kỳ diệu không sao giải thích được.

Những thứ tình cảm đó không phải là ai cũng hiểu được mình, thậm chí có lúc mình còn không hiểu được mình.

- Tiểu Lâm ... Tiểu Lâm ... Tiểu Lâm ...

Tiểu Mã gọi lên mấy tiếng thật nhẹ nhàng, y nắm nhẹ lấy tay cô.

Ngón tay mềm mại của cô khẽ run rẩy trong nắm tay rắn chắc của y, nhưng cô không rút tay lại.

Người của Tiểu Mã như đang trong mộng, giọng nói của y cũng như người trong mộng.

- Trước giờ anh vốn là một người thật cô độc, trước khi biết em, anh chỉ có một người bạn.

- Em cũng chỉ có một người bạn.

- Ai?

- Vương Thịnh Lan.

Tiểu lâm nói:

- Chị ấy không những là bạn của em, mà cũng là chị của em, có lúc thậm chí em còn xem chị ấy như mẹ, mấy năm nay, nếu không có chị ấy lo, không chừng em đã ...

Tiểu Mã không để cho cô nói tiếp, y nhẹ nhàng nói:

- Anh hiểu ý của em.

Quả thật y hiểu lắm, không ai hiểu được hơn y.

Bởi vì tình cảm của y đối với Đinh Hỷ, cũng như cô vậy, cũng hầu như là một thứ.

Tiểu Lâm nói:

- Vì vậy em muốn nhờ anh làm dùm em một chuyện.

Tiểu Mã nói:

- Em nói đi.

Tiểu Lâm nói:

- Em muốn anh đi cứu chị ấy.

Tiểu Mã hỏi:

- Cứu bạn của em?

Tiểu Lâm gật gật đầu, nói:

- Người khác đều nói chị ấy không phải là đối thủ của Kim Thương Dư, nhưng chị ấy thua không được.

Tiểu Mã hỏi:

- Em muốn anh giúp cô ấy đánh bại Kim Thương Dư?

Tiểu Lâm nói:

- Bất kể anh làm cách gì, em chỉ hy vọng anh vì em làm chuyện đó.

Cô nắm chặt tay của Tiểu Mã:

- Em biết anh làm được mà.

Hiện giờ bọn họ đã bước ra ngoài.

Nơi đây vốn là chỗ nhuộm đầy vẻ hoan lạc, nhưng hiện giờ bỗng biến thành trống trải tịch mịch không sao tả xiết.

Trên cõi đời này vốn không có chuyện gì trường tồn bất biến, càng không có chuyện hoan lạc vĩnh viễn.

Hồng Hạnh Hoa từ từ ở sau nhà bước ra, đưa cặp mắt thông hiểu nhân tình thế thái nhìn theo bọn họ, bà ta than thở lầm bầm một mình:

- Ta đã biết các người mà gặp phải là dính chùm vào nhau, tự đi tìm khổ, ta đã biết mà ...

Có những người giống như thỏi sắt và nam châm, chỉ cần gặp nhau là dính tại một chỗ.

Tiểu Mã và Tiểu Lâm là những hạng người đó.

Còn Đinh Hỷ và Vương tiểu thơ thì sao nhỉ?

Hạnh Hồng Hoa lại than thở nói:

- Tiểu Mã đã thấy khổ đời rồi, còn Đinh Hỷ sau này lại càng khổ hơn, thật đáng lý ra mình không nên để bọn chúng gặp nhau, biết quá mà ...

x X x

Ánh mặt trời sáng lạng.

Cây trường thương lấp lánh rục rờ, dưới ánh mặt trời càng làm chói mắt.

Trời xanh mây trắng, xa xa dãy núi màu xanh đậm, ngoài vườn hoa nở đầy, ong mật bướm bướm đang bay qua bay lại, thậm chí ngay cả gió cũng đang phảng phất mùi vị của cuộc sống.

Đây vốn là một mùa vạn vật đang sinh sôi nảy nở, trong cái thời tiết này, có ai nghĩ đến chuyện chết.

Chỉ tiếc là không cách nào trốn thoát được cái chết.

Kim Thương Dư từ từ gỡ nút cái bao đựng cây Kim Thương của y, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào đối phương.

Trong lòng y còn đang nghĩ đến chữ "chết".

Rất ít người hiểu được ý nghĩa của chữ "chết" như y, bởi vì y đã bao nhiêu lần tiếp cận tử vong.

... Không phải ta chết, tức là người chết.

Đây chính là cái nguyên tắc của y đối với chữ "chết".

Nguyên tắc ấy đơn giản mà tàn bạo, không có một kẻ hở cho người khác chọn lựa ở chính giữa.

Lăn lộn trong giang hồ hai mươi mấy năm nay, bất cứ ai cũng đều được huấn luyện thành một người vừa tàn bạo vừa ích kỷ.

Kim Thương Dư cũng không ngoại lệ, vì vậy y mới còn sống tới bây giờ.

Hiện tại, y đối diện với một địch thủ lại quá trẻ, trẻ đến độ ngay cả y cũng bắt nhãn nhìn cô bị chết.

... Không phải cô ta chết, thì là mình chết!

... Cô ta không thể thua được, còn mình cũng làm sao thua được?

Y thở dài trong bụng, lấy từ trong bao ra cây thương.

Kim Thương!

Kim Thương sáng lạng, rực rỡ chói mắt. Hai mươi năm nay, đã không biết bao nhiêu người chết dưới cây Kim Thương rực rỡ chói mắt ấy.

Hình dạng của cây thương rất bén nhọn, mũi thương bén ngót, cán thương thôn dài, dù chỉ cầm trong tay không làm gì cả, cũng cho người ta được một cảm giác linh hoạt mà hung hãn.

Đình Hỷ ở xa xa nhìn lại, buột miệng khen:

- Hảo thương!

Đặng Định Hầu đồng ý:

- Quả thật là hảo thương.

Đình Hỷ nói:

- Bá Vương thương mà là cọp là sư tử trong các loại thương, thì cây thương này có thể gọi là con rắn độc.

Đặng Định Hầu nói:

- Trong giang hồ vốn có rất nhiều người gọi cây thương này là xà thương.

Đình Hỷ nói:

- Nghe nói cây thương này vốn được luyện bằng vàng và thiết hỗn hợp lại, không những so với các loại thiết thương nhẹ nhàng linh động hơn, mà cán thương còn có thể tùy ý uốn cong lại.

Đặng Định Hầu nói:

- Vì vậy thương pháp Kim Thương Dư sử dụng cũng theo đường lối riêng biệt, không giống đa số người khác.

Đình Hỷ nói:

- Tôi cũng nghe nói qua, y sử dụng thương pháp người ta gọi là Xà Thích.

Đặng Định Hầu nói:

- Thương pháp gia truyền của họ, vốn có một trăm lẻ tám chiêu thức, Kim Thương Dư sáng chế thêm bốn mươi một chiêu nữa, mới thành ra bây giờ là Xà Thương một trăm bốn mươi chín chiêu thức.

Đình Hỷ hỏi:

- Còn Bá Vương thương thì sao?

Đặng Định Hầu cười cười nói:

- Chiêu thức của Bá Vương Thương, chỉ có mười ba đường.

Đình Hỷ cũng cười cười nói:

- Chiêu thức chân chính hữu hiệu nhất, chỉ cần một chiêu là đủ.
- Đặng Định Hầu bỗng thở ra nói:
- Chỉ tiếc người không được xem Vương Vạn Vũ năm xưa thi triển Bá Vương Thập Tam Thức oai phong thế nào, Bá Vương thương trong tay lão, mới đúng là Bá Vương thương.
- Đinh Hỷ chẳng nói gì nữa, bởi vì trận đấu đã bắt đầu mở màn.
- Ánh mặt trời chiếu trùm cả trong sân, phẳng phất đượm đầy sát khí.
- Hai cây thương này thứ lợi khí đã từng trải qua bao nhiêu cuộc ác chiến, giết người vô số, bản thân của chúng đã đượm đầy sát khí.
- Con người của Kim Thương Dư, cũng như cây thương của y, bén nhọn, tinh nhuệ, kiêu hãnh.
- Ánh mắt của y trước sau vẫn nhìn chăm chú vào địch thủ, hai tay ôm quyền, cảm xéo cây thương.
- Đây chính là khởi thủ thức cung kính lễ độ nhất trong thương pháp, y đang biểu hiện thái độ cung kính của mình đối với Bá Vương thương.
- Vương đại tiểu thư thì chỉ tùy tiện vác cây thương trên người, chỉ dựa vào bao nhiêu đó thôi, cô đã không bằng Kim Thương Dư.
- ... Cao thủ đấu nhau, cung kính địch thủ của mình, tức là cung kính chính mình.
- Kim Thương Dư khước miệng cười nhạt, nhưng vẫn còn giữ lễ rất cung kính, y trầm giọng nói:
- Năm xưa Vương lão gia còn sống, tại hạ không có duyên được cầu giáo, bây giờ đã già nua điều tạ, thương còn đó mà người đã mất, xin được bái một bái.
- Chân trái y cong lại, y quả thật làm lễ ra ở đó.
- Vương tiểu thư chỉ bắt quá gật gật đầu, hững hờ nói:
- Ta lại gây chuyện với người, người chẳng cần phải khách khí gì.
- Kim Thương Dư sa sầm nét mặt nói:
- Ta bái là bái cây thương, không phải là người.
- Vương đại tiểu thư cười nhạt nói:
- Người tốt nhất phải nhớ cho kỹ điều này, từ rày về sau, Bá Vương Thương là ta, ta chính là Bá Vương Thương.
- Kim Thương Dư lạnh lùng nói:
- Dưới cặp mắt của ta, Vương lão gia mất rồi, Bá Vương Thương không còn trên thế gian này.
- Vương đại tiểu thư tức giận nói:
- Người không thấy cây thương trong tay ta sao?
- Kim Thương Dư nói:
- Cây thương trong tay Vương đại tiểu thư, chỉ bắt quá là một cây thiết thương rất bình thường.
- Vương đại tiểu thư dùng sức cắn chặt môi, hiển nhiên ráng sức đè nén cơn giận.
- Cô cũng biết cao thủ đấu nhau, tâm tình mà bị kích động, sẽ bị làm lỗi trí mạng bất cứ lúc nào.
- Kim Thương Dư nhìn dính vào cô, nói tiếp:
- Tại hạ còn chưa đến nơi đây, đã đem hậu sự lo liệu rất chu đáo rõ ràng.
- Vương đại tiểu thư nói:
- Tốt lắm.

Kim Thương Dư nhìn nha nói:

- Vương đại tiểu thư, hậu sự của cô, đã lo liệu xong xuôi rồi chứ?

Vương đại tiểu thư tức quá gương mặt đỏ cả lên, lớn tiếng nói:

- Ta mà chết ở đây, dĩ nhiên sẽ có người lo chuyện hậu sự cho ta.

Kim Thương Dư hỏi:

- Ai?

Vương đại tiểu thư nói:

- Không mắc mớ gì đến người.

Cô đưa bàn tay ra, cây thiết thương dài một trượng ba thước bảy tấc ba phân giống như con rồng vùng dậy, làm thành một trận gió mãnh liệt, ép hoa cỏ rạp xuống cả một bên.

Kim Thương Dư không hề cúi đầu né, thân hình chuyển qua, trượt về một bên né tránh mũi thương móc tới.

Đinh Hỷ thở ra nói:

- Xem ra cái vị Vương đại tiểu thư này có hơi non mặt, cô ta không thấy Dư Tam gia đang cố ý chọc cô tức lên.

Nhưng Đặng Định Hầu lại cười cười, y nói:

- Không chừng kế này của Dư Tam gia lại dùng sai rồi.

Đinh Hỷ hỏi:

- Tại sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Bá Vương Thương đi theo đường cương liệt oai mãnh, vốn cho nam tử hán sử dụng, Vương đại tiểu thư rút cuộc cũng là đàn bà, không khỏi bị nhược điểm yếu đuối.

Đinh Hỷ đồng ý.

Đặng Định Hầu nói:

- Có điều cô mà nổi giận lên, tình huống lại có chỗ khác biệt.

Đinh Hỷ hỏi:

- Sao?

Đặng Định Hầu mỉm cười nói:

- Ta có thể bảo đảm, cái tính khí gia truyền của nhà đó còn lợi hại hơn cả thương pháp gia truyền của họ.

Y chỉ nói có bảy tám câu, cây Bá Vương thương trong tay Vương đại tiểu thư đã công ra ba mươi chiêu rồi.

Thương pháp của cô tuy chỉ có mười ba thức, có điều lúc triển ra, vận dụng thật linh xảo, biến hóa vô chừng.

Chiêu thức của cô tuy không biến hóa linh xảo bằng Xà Thích, nhưng chiêu ra hung mãnh gió thổi phân phật, đủ để bổ túc vào chiêu thức không đủ biến hóa.

Không ai nhìn ra được, một cô thiếu nữ kiêu nhược như cô, lại thi triển một thứ thương pháp cực kỳ cương liệt oai mãnh như vậy, quả thật cô sử dụng cây thiết thương to lớn nặng nề như không.

Những thứ thương dài dáo lón vốn chỉ thích hợp chỗ chiến trường, xung phong phá trận, nếu đem sử dụng để tỷ thí võ công, sẽ không khỏi quá vụng về.

Nhưng thương pháp mà cô sử dụng, lại bỏ tức được cái điểm đó, bất kể mũi thương, cán thương, thân thương, đều có thể lấy mạng người ta như bỡn. Không những vậy, gió tùy theo thương tới đâu, chẳng ai có cách gì lại gần được người cô.

Cô tấn công hết ba mươi chiêu, Kim Thương Dư chỉ công lại có sáu chiêu.

Đinh Hỷ chau mày nói:

- Xem ra Dư Tam gia tính dùng kế Dĩ Dật Đãi Lao, trước hết tiêu hao sức lực của cô rồi mới đánh sau.

Đặng Định Hầu lại cười cười nói:

- Dư Tam Gia mà nghĩ vậy, lại sai thêm lần nữa.

Đinh Hỷ hỏi:

- Tại sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Tuy Bá Vương thương rất nặng nề, nhưng chiêu thức thi triển ra, bản thân của cây thương tự nó đã có sức hoạt động, cô tá lực đả lực, chính mình dùng sức rất ít.

Đạo lý ấy cũng như đẩy xe, khi xe đã bắt đầu chạy về phía trước rồi, cái thế rất mạnh, tự nó đã có một lực lượng, người đẩy xe ngược lại, làm như bị nó kéo về phía trước.

Đặng Định Hầu nói:

- Cũng vì cây thương ấy nặng quá, sức nặng càng lớn, muốn tránh né cũng không dễ dàng gì, vì vậy đứng thủ một góc chịu trận, dùng sức lực sẽ nhiều hơn.

Y cười lên một tiếng, nói tiếp:

- Trước đây cũng có nhiều người nghĩ giống như Kim Thương Dư vậy, cũng tính Dĩ Dật Đãi Lao, vì vậy mới bị thua dưới tay Bá Vương Thương, cái xảo diệu trong đó, nếu không phải lão đầu tử nói nhỏ cho ta biết, ta cũng không hiểu đâu.

Đinh Hỷ nói:

- Người hiểu được cái xảo diệu trong đó cũng không nhiều.

Đặng Định Hầu nói:

- Trừ Bách Lý Trường Thanh và ta, lão Vương hình như không nói cho ai khác biết chuyện đó.

Đinh Hỷ hỏi:

- Bởi vì các ông là bạn bè của lão?

Đặng Định Hầu nói:

- Bạn bè của lão ta vốn không nhiều.

Đinh Hỷ hỏi:

- Lão ta là bạn của ông, tôi chẳng phải vậy, tại sao ông đem bí mật này nói cho tôi nghe?

Đặng Định Hầu cười cười nói:

- Bởi vì ta thích nói cho người nghe.

Đinh Hỷ cũng cười cười.

Cái lối giải thích ấy không thể nói là hợp lý, nhưng đối với người giang hồ, lý do ấy đã quá đủ.

Hiện tại Vương đại tiểu thư đã công quá bảy chục chiêu, không những không còn cách nào ngừng được, muốn gần người cô cũng không phải dễ dàng, chỉ cần cây thương của đối phương xoay ngang lại, y sẽ lập tức bị đẩy tung ra ngoài.

Kim Thương Dư bỗng nhiên phát giác ra, chỗ lợi hại nhất trên cây thương này không phải là mũi thương, nguyên cây thương dài một trượng ba thước bảy tấc ba phân này, từng phân một, chỗ nào cũng đồng đều đáng sợ như nhau.

Bất kỳ ai cũng nhìn ra được, y đang ở thế hạ phong.

Chỉ có một người nhìn không ra.

Bỗng nghe có một tiếng hét lớn, có người dùng tay không xông vào giữa trận chiến.

Người đó chính là Tiểu Mã.

Y quả thật say quá rồi.

Bất kể y say người hay say rượu, y quả thật đã quá say, nếu không tại sao lại không nhìn thấy, giữa hai cây thương đó, gió rít vù vù, chính là địa ngục giết người.

Xem ra, không những y là Tiểu Mã phần nộ, y còn là Tiểu Mã không ham sống nữa.

Y còn đưa tay ra, lớn tiếng hô:

- Ngừng tay, các người ngừng tay lại cho ta!

Trái tim của Đinh Hỷ chùn xuống.

Y biết Vương đại tiểu thư nhất định không ngừng tay, cũng không thể ngừng tay, bởi vì Bá Vương thương một khi đã chuyển động, cô chẳng còn khống chế nó được nữa.

Dưới áp lực kinh khủng như vậy, Kim Thương Dư cũng sẽ dùng hết toàn lực ra phần đấu.

Một người đã đem hết toàn lực ra, đánh một chiêu rồi rất khó mà thu lại được.

Chính ngay lúc đó, hai cây thương đã bị ngưng lại trên người Tiểu Mã.

Người của y như một viên thịt, bỗng nhiên dội ngược lên, máu tươi bay tung toé từ người y ra.

Hai cây thương vẫn còn chưa ngừng lại.

Bọn họ thật tình không cách nào ngừng lại được, không cách nào ngừng tay được. Bất kỳ cây thương của người nào ngừng lại, đối phương sẽ rất có thể đánh cho y một nhát trí mạng.

Ai dám đi mạo hiểm một chuyện như vậy?

- Tên này điên rồi.

- Tại sao y lại xông vào nạp mạng vậy?

Mọi người đang nhón nháo, mắt nhìn thân hình của Tiểu Mã bay lên, mắt nhìn thân hình của y rơi xuống.

Mỗi người đều nhìn ra được, đợi cho y lọt vào trong trận lại, y sẽ nhất định là một người chết.

Chính trong một khoảnh khắc ấy, trước bụi hoa bỗng nhiên có một sợi dây thừng dài bay tới, quấn vào người Tiểu Mã.

Sợi dây xoay đi một cái, người của Tiểu Mã đã theo đó bay trở ngược lại.

Y không bị lọt vào trong trận đấu.

Y lọt vào trong lòng của Đinh Hỷ.

x X x

Máu tươi còn không ngớt chảy xuống đất, nguyên cả người Tiểu Mã vì đau đớn mà quặn lại.

Có điều trong ánh mắt của y không có vẻ đau đớn, ngược lại còn lộ vẻ khoan khoái và thỏa mãn.

Đình Hy đang dậm chân!

- Tại sao chú lại đi làm một chuyện ngu xuẩn như vậy?

Tiểu Mã không trả lời.

Người của y tuy đang nằm trong lòng Đình Hy, ánh mắt của y đang nhìn một người khác.

- Tiểu Lâm ... Tiểu Lâm ... Tiểu Lâm ...

Tuy y đã đau đớn đến mức độ nói không ra lời, trong lòng của y đang không ngớt kêu lên những tiếng đó.

Tiểu Lâm đang rơi nước mắt, không biết là rơi xuống vì bi ai, hay vì cảm kích.

Đình Hy rút cuộc nhìn thấy cô:

- Chú vì cô ta? Có phải cô ta muốn chú làm vậy?

Tiểu Mã gật gật đầu, rồi lại lắc lắc đầu.

Đây dĩ nhiên là chuyện y tình nguyện làm, chuyện y không muốn làm chẳng ai có thể ép y làm được.

Cô bé này lại có một thứ lực lượng to lớn như vậy, có thể khiến y làm những chuyện ngu xuẩn như vậy.

Hiện tại, cơn say rượu đang tan ra ngoài theo mồ hôi theo máu tươi, thanh tĩnh làm cho cơn đau càng thêm kịch liệt, càng thêm khó nhẫn nhịn.

Nếu y ngất xỉu đi, ít ra cũng quên được chút đau đớn ... ngất xỉu vốn là một trong những bản năng tự vệ của con người.

Nhưng y đang ráng sức chịu đựng, không để cho mắt mình nhắm lại.

Bởi vì y muốn nhìn cô.

Tiểu Lâm cũng đang nhìn y, nhìn thấy sự đau đớn và nhu tình của y, rút cuộc cũng nhịn không được xông lại, xông lại trước bao nhiêu cặp mắt đang nhìn trừng trừng ra đó, ôm chầm vào người y.

Cô nằm mộng cũng không nghĩ được rằng mình sẽ có được dũng khí như vậy, sẽ làm một chuyện như vậy.

Trong một khoảnh khắc bé nhỏ, cô hầu như không còn để ý chuyện gì khác.

Đình Hy bỏ y xuống, đặt bên thảm cỏ xanh rì bên cạnh vườn hoa, để cho hai người ôm nhau ở đó.

Nước mắt của cô rớt trên ngực y, từng giọt từng giọt hình như có một thứ ma lực thần kỳ.

Cơn đau của y đã giảm bớt, y bỗng nhiên hỏi:

- Em có thấy anh làm chuyện đó ngu xuẩn lắm không?

Tiểu Lâm gật gật đầu, rồi lại lắc lắc đầu.

Tiểu Mã gượng cười lên một tiếng nói:

- Nhưng anh chỉ làm được như vậy thôi, bởi vì anh nghĩ không ra cách nào khác.

Tiểu Lâm nói:

- Em biết, em ...

Cô nói không hết lời, bởi vì cô đang khóc ngất không ra tiếng.

Tiểu Mã nói:

- Tại sao em còn khóc? Không lẽ bọn họ còn chưa chịu ngừng tay?

Tiểu Mã lại hỏi:

- Bạn của em vẫn còn chưa chết phải không?

Tiểu Lâm nói:

- Chưa.

Tiểu Mã nói:

- Em muốn anh làm chuyện đó, có phải anh đã làm cho em rồi chưa?

Tiểu Lâm nói:

- Rồi ... làm rồi.

Tiểu Mã nhè nhẹ thở ra một hơi dài, y còn cười được, mỉm cười nói:

- Vậy thì em nói với bạn của anh, chuyện anh làm không ngu xuẩn đâu.

Y mỉm cười nhắm mắt lại.

Rốt cuộc y đã ngất đi.

Cái đau đớn và sung sướng mà người thanh niên trẻ tuổi này đang cảm thấy, Đinh Hỷ cũng cảm thấy được như vậy.

Đinh Hỷ là bạn của y, là anh em của y, là cha của y.

Gió đang thổi, ánh mặt trời vẫn sáng lạng, hai cây thương vẫn còn đang bay lượn đánh qua đâm lại.

Đinh Hỷ từ từ quay người lại, từ từ đi lại chỗ bọn họ đang đánh nhau.

Đặng Định Hầu thất thanh hỏi:

- Ngươi tính làm gì đó?

Đinh Hỷ cười cười, chân vẫn bước không ngừng.

Đặng Định Hầu nói:

- Không lẽ ngươi cũng tính làm chuyện ngu xuẩn như y sao?

Đinh Hỷ lại cười thêm tiếng nữa.

Không ai hiểu được tình cảm trong lòng của y và Tiểu Mã, thậm chí ngay cả Đặng Định Hầu cũng thế.

Ngươi của y bỗng bay lên, cũng giống như Tiểu Mã lúc nãy, bay vào trong trận chiến.

Hình như y quên mất rằng, giữa hai cây thương đó, gió rít vù vù, chính là địa ngục giết người.

- - - o O o - - -